

Telegraful Român.

Apare Marția, Joia și Sâmbăta

ABONAMENTUL:

Pentru Sibiu pe an 14 cor., 6 luni 7 cor., 3 luni 3 cor. 50 fil.
Pentru monarhie pe an 16 cor., 6 luni 8 cor., 3 luni 4 cor.
Pentru străinătate pe an 24 cor., 6 luni 12 cor., 3 luni 6 cor.

Abonamentele și inserțiunile

să se adreseze Administrației tipogr. arhid., Sibiu, str. Măcelarilor 45.

Correspondențele

să se adreseze Redacției «Telegrafului Român», str. Măcelarilor Nr. 45.
Serisori nefrancate se refuză. — Articoli nepublicați nu se înapoiază.

INSERȚIUNILE:

Pentru odată 14 fil., — de douăori 24 fil., — de trei ori 30 fil.
rândul cu litere garmond.

Ședința solemnă a „Academiei Române”.

Vineri, în 11 Iunie n. la orele 2 d. a. s'a ținut în București ședința ultimă a «Academiei Române». A fost o ședință solemnă, în care s'a făcut decernarea premiilor acordate în sesiunea actuală cărților de valoare. Ședința solemnă a onorat-o cu prezența, M. Sa, Regele Ferdinand, M. Sa, Regina Maria și A. S. R. Moștenitorul tronului, Principele Carol. După deschiderea ședinței prin Regele Ferdinand, prezidentul de onoare al «Academiei», domnul Dr. C. I. Istrati, prezidentul «Academiei», a rostit discursul următor:

«Sire, Doamnă!

Fiți bine veniți în mijlocul nostru!

Facă-se, ca această zi, în care pentru întâia dată al doilea nostru Rege, cu Augusta Sa soție, trece pragul întâiului așezământ de cultură a neamului, să fie crestată pe răbojul timpului și al faptelor românești ca începutul unei nouă ere de înaintare și lumină.

Născutu-s'a această «Academie» sub fericita și la începutul îndelungatei domnii a marelui Rege, sub care ajuns-a ea cu încetul dar necurmat și fără meteahnă la starea sa de față.

Primul Rege, neuitatul nostru întâiu protector și președinte de onoare, pus-a adesea umărul, cu aleasă pornire sufletească și cu îndelungată și largă dărnicie, pentruca ceace se născuse odată cu începutul Domniei lui să fie în lumină vie, când va închide El ochii.

Așa s'a și întâmplat, fie-i țărâna ușoară!

Astăzi, Maiestatea Voastră, urmașul său, crescut în aceleași sănătoase idei de muncă, de cinste, de regulă în îndeplinirea datoriei, de înălțare prin cultură și de ridicare a poporului pe toate căile, astăzi, când cu fericire avem pe Maiestatea Voastră ca președinte de onoare și ca membru protector, suntem convinși, că opera bătrânului și Marelui Rege va fi ajutată de puteri mai tinere și că «Academia» va căpăta hotărâta ei așezare și vază sub domnia Maiestatei Voastre.

Instituțiunea noastră din prima zi a sesiunii sale generale a ținut să înceapă lucrările ei aclamând ca ai săi pe Maiestatele Voastre.

Astăzi, când se răsplătește de ea munca celor ce fac parte din mănunchiul dela care așteptăm să se reverse fală asupra neamului, Maiestatele Voastre ați găsit cu cale și foarte nimerit ați cugetat a ne face cinstea de a lua parte în această solemnă ședință.

Nu iau aceasta ca o întâmplare, dar văd în faptul ei din contră o arătare pentru viitor a legăturilor tot mai strânse dintre Academie, în rostul ei cel mai ales, de îndrumătoare

a muncii intelectuale dela noi și caldul interes pe care Maiestatele Voastre îl purtați acestei ramuri a activității noastre naționale.

Prin litere și științe, prin cultivarea adevărului și iubirea frumosului, prin pătrunderea necontenită a necunoscutului și prin făurirea de noue izvoare de fericire, — de orice fel, — omenirei, căutăm și noi în mod modest încă, de sigur, dar hotărât să intrăm în falanga acelora, cari fac ca lumea să meargă tot înainte.

Academie Națională?! Da, dar în înțelesul de a căuta, ca neamul nostru să se ridice cât mai mult, nu numai pentru el, dar și pentru omenirea din care face parte.

A lucra numai pentru una și împotriva celeialte e a nu cunoaște nici firea lucrurilor omenești, nici rostul popoarelor ce alcătuiesc omenirea.

Sire! Un neam întreg vă privește și urmează cu încredere, inimile tuturor bat împreună și din gândul și fapta comună a neamului și a conducătorilor de tot felul, în fruntea căroră se află Maiestatea Voastră, va izvoră, nădăjduim, o epocă nouă, spre cinstea și mărirea dinastiei și fericirea României.

Academia, prima noastră instituțiune culturală, a semănat și ea de mult semințe, cari au încolțit sub marele Rege și a căror roade le va culege Maiestatea Voastră.

Înainte dar, Sire, pe terenul cultural, căci pe această cale se ridică omul, se întărește familia, se înalță neamul și se face viața mai plăcută și mult mai rodnică, prin munca cât mai împărtășită de toți laolaltă.

Munca numai în astfel de condițiuni încetează de a fi o obidă și devine o fericire!

Înainte dar prin cultură, căci numai ea oțelește cu adevărat caracterele, întărește credințele, duce la sacrificii, până la propria moarte, sălășluită cu voie bună pentru neam și adevăr, și ajunge a constitui astfel adevărata putere a popoarelor în primejdi și vultorea luptelor de tot felul.

Doamnă! Maiestatea Voastră sunteți a doua noastră membru de onoare. Inzestrată cu adevărate însușiri artistice, iubind frumosul și adevărul, înțelegând rostul vremurilor și datoria Coroanei ce acopere frumoasa Voastră frunte, ați căutat a produce opere de artă, ați scris pentru copii, cum ați avut bunătatea a mi-o spune, și ceace vă înalță și cinstește și mai mult încă, nu pregetați a încuraja prin toate mijloacele artele și pe artiști și la nevoie învingând teama molimei ucigătoare ați îmbrăcat haina de sacrificiu pentru căutarea nenorociților atinși de holeră.

Țara, bună Regină, V'a urmat și V'a admirat!

Ați dat necontenit dovezi de înțelepciune și de iubire a artelor frumoase.

Cei vechi, bătrânii omenirei, și știau ei ceace făceau, au luat chipul frumos al unei femei și din el au creat pe Minerva, Zeița înțelepciunii și a artelor frumoase și utile.

Fiți, mărită Regină, Minerva noastră!

Fie, ca inima Maiestatei Voastre să bată cât mai mult, cât mai tare și cât mai cald alături cu aceea a femeii române, așa de bine inzestrată de Dumnezeu, după zilele de îngrijorare, în ziua mare și atât de așteptată a fericirii neamului.

Cu atâtea femei de-ale noastre, de pe vremuri, ca Elena cea înțeleaptă și învățată a marelui Voevod Matei-Basarab, sora lui Udriste Năsturel, fiți sfetnica luminată și cumpănită a ilustrului vostru soț, fiți Zâna care să urzească fericirea zilei de mâne a neamului îndurerat și atât de dornic de zile bune și înălțătoare.

Academia Română, urând dinastiei întregi sănătate și fericire, vă primește astăzi cu brațele deschise, plină de respect, de iubire și încredere!

Să trăiți!»

După dl Dr. C. I. Istrati a luat cuvântul M. S. Regele Ferdinand, care a ținut următorul discurs pe care publicul l-a ascultat în picioare:

«D-le Președinte! Scumpe colegi!

A trecut câțva timp, de când n'am călcat pragul acestui așezământ de înaltă cultură; am primit deci cu o adevărată și netăgăduită plăcere invitația D-voastră de a lua parte la ședința de azi și de a prezida la distribuția premiilor prin care se încorporează munca și talentul.

Dacă iau acuma locul de onoare ocupat un lung șir de ani de augustul meu predecesor, vă mărturisesc, că sunt două sentimente opuse ce se luptă în inima mea. Cu jale mă gândesc la aceia, a căror trecere într-o lume mai fericită a lăsat goluri dureroase în rândurile acestei societăți de învățați și cari cu toate fibrele inimii lor, caldă și patriotică, închinaseră o mare parte a muncii lor «Academiei Române», contribuind astfel nu puțin a-i face un nume de onoare între societățile științifice.

Cu cuvinte calde ați reamintit, d-le președinte, pe marele rege, care fusese sufletul acestui institut cultural și care ca protector marinos luase parte activă la lucrările ei, cu graiu și cu pană. Să-mi fie îngăduit mie, successorul lui, de a-mi opri pentru o clipă gândul meu în fața unui alt fiu al țării, care ca om de stat fusese un suflet înțelept și un prieten credincios al marelui rege. În activitatea sa politică el a avut drept deviză: «Salus reipublicae suprema lex». Principiul călăuzitor în lunga lui ședere pe pământ îi fusese convingerea, că adevărata valoare a vieții constă în muncă încordată, că numai acela merită cinstea oamenilor, care

pune cunoștințele și puterile sale în serviciul obștesc. Pentru dânsul cea mai mare satisfacție era de a munci și a produce, cu sufletul înalt, cu inima curată, cu conștiință nepătată. Mie, Regelui său, să-mi fie permisă profit de întâia ocazie pentru a închina aceste cuvinte de recunoștință vechiului și credinciosului prieten, D. Sturdza, care fusese atâta timp secretarul general al «Academiei». Sunt convins, că prin aceasta talmăcesc și sentimentele onoraților mei colegi.

Însă nu este momentul de a plânge pe aceia, cari nu mai sunt. Munca lor, activitatea lor, firea lor să ne fie nouă, generației de azi și celei de mâne, un imbold pentru nouă muncă, nouă activitate. Mă găsesc dar și cu sentimentul de bucurie plină de nădejde în mijlocul D-voastre, pentru întâia dată ca protector și președinte de onoare, și vă aduc cu acest prilej mulțumirile mele călduroase pentru demnitatea ce mi-ați oferit.

În aceste zile de grele griji și uriașă răspundere mi-a fost o adâncă mângâiere sufletească, când am aflat, că sesiunea anuală de ast timp a fost inaugurată prin proclamarea mea de protector și președinte de onoare, și încă prin o rezoluțiune cu totul gingașă, aceea de a primi pe regina, prea iubită mea soție, între membrii de onoare. Mândră de această nouă demnitate, ea asistă azi pentru prima oară de drept la ședința acestui învățat corp, și prin mine ea vă aduce vouă noilor ei colegi adânc simțita sa recunoștință.

Una din cele mai înalte podoabe a unei femei este netăgăduit cultul frumosului, el înalță sufletul și purifică mintea, și blagoslovită este ființa, care a primit dela natura darul de a talmăci altora concepția frumosului prin pensulă sau prin pană.

Poeta pe tronul țării, pe care cu fală Academia o numără între membrii ei de onoare, regina Carmen Sylva, a călăuzit pe nepoată cu dragostea unei mame pe potecile înflorite ale gândului poetic și a frumosului, și ea a îndemnat-o să dea la lumină ceace de mult luase formă în sufletul și în mintea soției mele.

Ultimul imbold însă pentru a picta și cu pana i-a dat-o dragostea ce-i umple inima pentru frumusețile scumpei noastre țări. Ea a înțeles farmecul iernei, când giulgiul tainic al zăpezii acoperă munții și șesurile noastre; ea s'a înveselit cu natura întregă când primăvara îmbracă câmpiile noastre cu haina lor cea înflorită de mireasă. Apusul soarelui al serilor de vară, când scaldă holdele cu razele lui aurii, face să vibreze și în inima ei acorduri calde. Pacea toamnei, când Cel de sus revarsă purpura pe frunzele codrului, îi vorbește de dor împlinit și de liniște sufletească. Mai sunt și cântecele noastre populare, este sufletul plin și sănătos și plin de viață ce-l găsim în poezia și filozofia poporului nostru ce a împins-o a înlocui pensula cu pana; și de aceea am salutat cu

atâta plăcere numirea reginei ca membru onorar al «Academiei».

În anul, 1890 când am fost primit în sânul «Academiei», bătrânul *Cogălniceanu*, atunci președintele ei, mi-a adresat următoarele cuvinte: «Noi bătrânii ne ducem, dar salutăm pe junele principe ale cărui forțe ne vor întineri în restul zilelor noastre și vor îmbărbăta la muncă pe cei cari rămân în urma noastră». Eu unul nu am uitat cuvintele acestui mare om de stat și de literă, și dacă interesul viu și necurmat ce-l port și voi purta mereu acestui institut de înaltă cultură poate contribui a vă îndemna la o activitate neconținută și o muncă încordată, aș saluta cu mare multumire, dacă tinerile elemente, cari închină forțele lor studiului științific, ar deveni demni urmași ai generațiilor, cari au pus temelie «Academiei» și cari au clădit-o până a ajuns locașul frumos, sub a cărui acoperiș se întrunesc bărbații de știință din toate colțurile unde răsună frumoasa și mult duioasa limbă românească.

Să lucrăm deci neconținut cu gând curat pentru dezvoltarea tot mai largă a culturii neamului. Să nu cruțăm nici timp, nici muncă pentru a cunoaște cât mai amănunțit istoria lui, călăuză neprețuită pentru a ne cunoaște pe noi înșine, să cultivăm, să păstrăm cu sfințenie și gelozie limba noastră, să ne îndeletnicim a-i da în scrierile noastre și în vorbire chipul cel mai curat, să ne ferim de străinisme pentru cari vom găsi în bogata comoară a limbii vorbe românești, căci lucrând astfel nu numai că facem o operă culturală, ci împlinim și un act de patriotism. «Academia» are frumoasa menire de a da pilda cea bună în această privință.

Dar și știința adevărată, știința de care deja Confuciu spunea în una din maximele lui, «că nu cunoaște hotare», știința care nu cunoaște etate, nici numără ani, căci trăește fără sfârșit, găsi-va, sunt sigur, ca totdeauna, așa și în viitor, limanul ei sfânt sub aripile materne ale «Academiei». Ca instituția noastră să propășească mereu înainte și pe câmpul acesta atât de vast să ajungă a fi un adevărat focar științific, care să răspândească razele lui binefăcătoare și de parte peste hotarele noastre, aceasta este una din cele mai dulci urări ale mele.

Ca fiecare om, ca fiecare popor, așa și fiecare instituție trebuie să aibă înaintea ochilor și înaintea minții un ideal. Știu bine, că idealul, când e vorba de știință, rămâne totdeauna o dorință, dar prin muncă încordată

tot vom putea ajunge la un înalt grad de perfecție, și mi se pare, tocmai faptul, că invențiunile nouă, descoperirile nouă ne deschid nouă orizonte, ne arată căi nouă de cercetare, face știința atât de atrăgătoare și ne împinge mereu înainte, ne permițându-ne să ne oprim la jumătate de drum.

Publicațiunile «Academiei» pe cari le urmez cu mult și viu interes și din cari un număr important are o valoare reală, îmi sunt cea mai sigură cheazășie, că ne găsim pe o cale bună și că bunăvoința nu lipsește, totuși nu vă zic astăzi ca Propertiu: «in magnis et voluisse sat est». Cine urmează această maximă a prietenului lui Ovidiu, se oprește pe drum, și noi a ne opri nu voim. Deci mereu înainte în opera noastră și atunci rodul muncii nu va întârzia să se arate într-o lumină strălucitoare. Sprijinul meu vă este asigurat.

Încă odată vă multumesc, scumpi colegi, pentru primirea călduroasă ce ne-ați făcut reginei și mie și felicit din inimă pe noii premiați, sfătuindu-i, să nu se odihnească pe laurii culeși, ci din contră, să considere succesul câștigat ca un puternic îndemn pentru o nouă activitate tot mai rodnică.

Germania și Franția.

(b.) Cele două popoare conducătoare ale lumii civilizate din zilele noastre sunt de zece luni într'un războiu, în care își măsoară forțele lor armate. Germanii sunt incontestabil în avans față de Francezi, căci dețin $\frac{1}{6}$ din teritoriile de miază-noapte ale republicii, și deși luptele continuă cu succese variabile, Germanii nu au putut fi dați înapoi, cu toate că în același timp armatele lor au trebuit să opereze și pe alte trei fronturi în timpul din urmă: în Carpați, în Galiția și pe frontul Poloniei rusești, aici bineînțeles, în parte numai, ca forțe auxiliare ale oștirilor noastre.

«Franția este inamicul nostru cel mai valoros» recunoaște cu toate acestea chiar și cel mai excelent scriitor militar german actual, maiorul *Morath*, și asta va se zică, că Germanii apreciază pe Francezi ca pe cei mai buni militari dintre toți ceilalți contrari ai lor în actualul războiu.

Este un testimoniu, care trebuie se umple de mândrie inimile Francezilor, când un dușman atât de puternic ca Germania valorează armata franceză în cursul războiului atât de sincer și drept. Și ni se pare, că în sufletul curat al Francezilor luminați aprecierea aceasta simplă și sinceră

va fi găsit mai puternic răsunet decât laudele interesate ale aliașilor lor, dela cari Franția a așteptat totul și în schimb n'a avut aproape nimic. Încă și mai mult: a jertfit miliarde, ca să asiste la falimentul tovarășilor ei. Sprijinul Rusiei pentru Franția a fost nul, ca se nici nu mai vorbim de concursul mai mult decât problematic al amicilor ei dela Themsă.

Și când ne gândim pentru ce scop a jertfit Franția atâtea miliarde și atâtea vieți de oameni în actualul războiu, ne vine a crede, că numai pentru scopul ei adevărat n'au fost aduse aceste jertfe. Este un tragic în viața popoarelor, ca și în a indivizilor, este povestea veche a unei dușmăni, este ca și un proces necurmat între doi oameni, dintre cari pe unul nu-l lasă dorul răzbunării să se împace, ci mai bine jertfește avutul și viața pentru satisfacerea unei nebune poște, aliindu-se mai bine la toate interesele egoiste ale altora, nesocotindu-și propriul interes adevărat.

Adevăratul interes al Franției ar fi fost și este să meargă mână în mână cu vecina ei Germania în fruntea civilizației europene, în interesul culturii și al progresului universal. Căci între cultură și progres nu poate se existe rivalitate, ci numai emulație. Și cultura și progresul era și este reprezentat astăzi pe cea mai înaltă treaptă și în cea mai intensă direcțiune de către cele două națiuni, de națiunea franceză și germană. Cultura acestor două popoare n'a simțit în creațiunea ei nici când obstacole, ci dimpotrivă, puncte de întregire și de perfecționare în munca civilizatorică pentru progresul întregii omeniri. Franția și Germania au fost predestinate să emuleze în fruntea civilizației umane, iar nu să se oprească reciproc în drumul lor spre același ideal: înaintarea culturii mondiale.

Germania de sigur n'a vrut acest conflict, iar Franția singură încă nu l'ar fi deslănțuit, dacă nu ar fi ajuns în mrejele unei nefaste tovarășii.

Această tovarășie este singură vinovată și va purta pentru veci pe fruntea ei pecetea păcatului de a fi aruncat zavistia și ura în centrul cultural al Europei, în focalul civilizației universale, care era punctul de întălnire, iar nu de ciocnire între cele mai superioare popoare din lumea întreagă.

Poate însă că a fost salutar acest conflict sângeros, pentru ideea de renaștere a Franției, care acum s'a putut convinge, că toată rezistența pe care o opune de zece luni ofensivei germane, nu are să o datorească sprijinului pretinșilor ei prietini, ci tă-

riei ei proprii, ca «cel mai valoros inamic» al Germaniei, cum i-o recunoaște aceasta și cel mai puternic po-

trivnic. Franția are să se trezească la conștiința demnității ei, care nu poate fi aservită Engliterei și Rusiei, ori infernalelor lor planuri, și chiar biruită Franția, ea n'are să fie umilită de către victorioasa Germanie, ci tratată ca «cel mai valoros inamic» al ei și în consecință apreciată conform tuturor calităților superioare și incontestabile ale națiunii franceze.

Nu tot așa se va întâmpla cu tovarășii Franției, cari au pe sufletele lor păcatul acestei prea sângeroase răfuiei istorice. Acești doi ortaci, Englitara și Rusia, la cari s'a alăturat acum al treilea, perfida și trădătoare Italia, vor ispăși păcatul lor în cea mai nemiloasă formă, după cum și merită.

Și va fi bine așa pentru curățirea pestilențialei atmosferei ce a apăsător asupra conștiinței tuturor popoarelor nestrictate ale Europei, cari au fost ținute prin instigațiile continue ale diplomaților dela Themsă și dela Neva ani de zile în cea mai mare fierbere. Cu sfârșitul acestui războiu vor fi astâmpărate și poștele nebune ale rebelilor Europei pentru lungă vreme.

Iar ceice au căzut în cursele acestor rebeli își vor da seamă, în care parte vor găsi pentru viitor pe adevărații lor prietini și ocrotitori ai păcii universale, singure, care poate să garanteze liniștea Europei și mersul progresiv al culturii și civilizației mondiale. Atunci se va înțelege și în Franția, că unde au fost veritabilii «barbari» și că în care parte au stat falșii eliberatori ai popoarelor subjgate. Numai scăpată de sub jugul egoiștilor ei prietini de astăzi, Franția va putea redeveni iarăși aceea ce a fost, este și va fi: răspânditoarea de lumină în întunerecul oarbei pasiuni, în care au voit se o arunce ortacele ei, și din care Germania și Austro-Ungaria o vor scoate la liman, în interesul dominațiunii culturale adevărate asupra tuturor viclenelor uneltiri a celor porniți spre rele. Și într'o zi, avem ferma nădejde, se va găsi și Franția sedusă în rândul celor buni, unde îi este locul pe care putea să-l aibe dintru început.

Pentru neamul românesc, care totdeauna a avut cea mai respectuoasă stimă și simpatie pentru cultura germană și civilizațiunea franceză, cari împreună au dat lumii întregi tot ceea ce astăzi numim progres, această zi va însemna sărbătoarea cea mai aleasă, în care să va sălășlui și în sufletul nostru nădejdea unui mai bun

FOIȘOARĂ.

Lumina este leac.

— De Dr. L. E. C. —

Știm, că în timpurile bătrâne, de mult apuse, lumina soarelui s'a întrebuițat adeseori ca leac. Acoperișele plane dela casele vechilor egipteni erau de comun întocmite așa, ca să servească de solarii, un fel de băi la soare. Obiceiul a fost adoptat mai târziu de greci și romani.

Medicii romani au făcut încercări de a construi lampe, care să înlocuiască lumina soarelui. De sine înțeles că nu se putea crea ceva folositor pe acest teren, deoarece lipseau încă mijloacele tehnice necesare.

Rezultatele obținute de medicina greacă și romană s'au pierdut în misticismul și superstițiile evului mediu.

Abia în veacul al 19-lea s'au interesat earăș oamenii de tratamentul cu lumină solară, după ce fizica a descoperit esența luminii. Astăzi știe orice școlar, că lumina comună albă, trecând prin o prismă, se descompune în diferite culori, care au înăuriri foarte deosebite. Razele roșii galbene dezvoltă mai ales căldură, razele violetice produc puternice schimbări chimice. Întrebuițând unul sau altul din aceste soiuri de lumină, vom ajunge la scopul dorit.

S'a studiat destul de bine înăurirea luminii asupra unor bacterii, și s'a con-

statat că-i împedecă în creștere, ear un grad mai intensiv de lumină li distruge. Aici joacă rol important razele violetice și violete.

Puterea de rezistență a bacteriilor nu este egală. Sânt bacterii (d. ex. la difterie, holeră), care mor la lumina zilei în câteva ore; altele însă (d. ex. bacilii tuberculozei) nu mor, decât după multe zile sub influența razelor tari ale soarelui.

A expune la soare haine, paturi, covore cu deosebire în țările sudice, este un lucru din cele mai salutare. Păcat, că efectul razelor în straturi mai adânci nu este mare, căci straturile cele de sus înghit razele tari violetice.

În anii din urmă s'au făcut cercetări pentru a se afla, cum influențează lumina asupra organismelor animale, cu deosebire asupra omului. S'a dovedit că arderea ce se produce în corp, adică schimbul de oxigen și de acid carbonic, se mărește sub influența luminii. Lumina este priincioasă pentru creșterea corpului, de aici se poate vedea trebuința ei neapărată în dezvoltarea organismului copilăresc.

Alte efecte ale luminii sânt: înmulțirea globulelor roșii ale sângelui, o mai mare energie în sistemul muscular și nervos.

Schimbările asupra pielii se pot observa cu ochii.

Timpul modern a introdus numeroase întocmiri și aparate cu raport la tratamentul prin mijlocul luminii,

Se deosebesc: băi de soare și băi de aer.

Mare trecere au dobândit *băile de soare*. Și cu drept cuvânt. Pe un loc, care se deschide spre sud și e ferit de vânt, cei ce se scaldă la soare, stau culcați pe rogoji sau pe scaune lungi, și pentru a-și sorii corpul pe toate laturile, își schimbă poziția de mai multe ori. Capul trebuie totdeauna scutit de razele directe. Persoane de constituție solidă pot suporta razele lung timp fără primejdie. Oamenii nervosi sau slăbuți au să urmeză exact sfaturile medicului. În orice caz durată băii de soare să nu treacă peste o oră.

Băile acestea se întrebuițează în general la persoane sărace de sânge. Au bun efect la cei ce sufer de tuberculoza oaselor și articulațiilor, la tuberculoza peritoneului, a pielii, a glandulelor și gâtului. Lumina soarelui înăurește binefactor asupra diferitelor soiuri de rane și degerături. Câteva stațiuni de cură climatică în Elveția (Davos, Arosa, Leysin) aplică în mod intensiv noua metodă de tratament cu lumină solară.

Pentru a putea lua băi de lumină și în timp de earăș, s'au construit anume haie și verande ce se pot încălzi.

În *băile de aer* corpul gol este expus luminei, dar nu razelor directe ale soarelui. Baia de aer formează un tratament mai domol, decât baia de soare. Scopul său este a da rezistență corpului împotriva recelilor. De aceea băile de aer sânt împănate cu deprinderi gimnastice, jocuri ș. a.

Luând în considerare că lumina soarelui, directă și indirectă, nu ne stă totdeauna la dispoziție, — cu deosebire în ținuturi nordice și sărace de soare, — cercetătorii s'au simțit îndemnați să caute izvoare de lumină artificială în locul celei naturale.

Pentru scopuri de medicină se aplică aproape exclusiv lumina electrică.

S'au inventat diferite aparate, în care lumina aceasta a dat rezultate din cele mai satisfăcătoare. Amintim, bună oară, încercările doctorului genial *Finsen*, un danez, care a întrebuițat lumina electrică în cazuri de tuberculoză a pielii (lupus) cu succese peste așteptare.

La căderea părului, dacă nu e prea învechită, la multe imbolăviri ale pielii, și chiar la dureri de ochi s'a dovedit efectul tămăduitor al luminii electrice. Tot asemenea la unele boale interne, la reumatisme, dureri de nervi ș. a.

Aparatele, inventate până acum, sânt aproape toate scumpe și nu oricine este în stare să și le procure.

Soarele însă, cu lumina și căldura sa, lucește deopotrivă asupra tuturor, și nu cere decât puțină osteneală și aproape nici o cheltuială.

Folosiți vremea de vară și schimbați întunerecul locuitorilor voastre cu lumina și aerul liber al naturii, de câteori puteți!

Și n'o să vă pară rău.

și fericit viitor. Căci oricât suntem de depărtați teritorial de primele țări de cultură ale Europei, lumina minții lor a pătruns până în cele mai depărtate cătune din Carpați și de pe câmpiile Bărăganului, la ale cărei raze s'a încălzit și dezvoltarea noastră ca element de civilizație la porțile orientului. Deie Dumnezeu, ca noi îi grei ce ascund de zece luni aceste raze binefăcătoare pentru progresul nostru se fie împrăștiati cât mai curând de soarele cald al reînvierii influenței culturale germano-franceze asupra lumii întregi. Căci cu ziua aceasta, suntem convinși, va reînvia și spiritul de libertate și principiul de umanitate și pentru toate popoarele nedreptățite, cari astăzi se găsesc încă în suferință, fără vina lor.

Războiul.

Știri despre noue învingeri sosesc dela toate fronturile. La Arras Francezii au suferit Duminecă o înfrângere mare. Au îndreptat în mai multe rânduri atacuri bine pregătite asupra Nemților, dar focul viu al artileriei germane i-a silit să se retragă, cu pierderi mari. Germanii au ramas în pozițiile avute. Ziarele franceze constată cu multă durere, că trupele franceze nu pot face nici un progres. Se află tot acolo, unde se aflau în luna Noemvrie anul trecut.

La frontul italian situația e tot favorabilă. În luptele dela Plava Italianii au avut 1000 de morți și foarte mulți răniți. Un nou atac al Italianilor a fost respins cu bravură de trupele noastre Duminecă noaptea. Dușmanul n'a putut prinde teren la râul Isonzo. Muntenegrenii au atacat patrulele noastre dela graniță, dar au fost luați la goană.

Din Galiția ni se comunică apoi următoarele știri autentice: Frontul rusec a fost spart de nou pe la Iaroslau. Dușmanul s'a retras cu pierderi mari. La Moscova Rușii asemenea au fost siliți să se retragă. În captivitate au ajuns 16,000 de Ruși. La Derzew încă au fost lupte grele, dar trupele noastre au respins atacurile dușmanului, care a părăsit terenul în fugă mare. După lupte grele trupele aliate au ocupat localitatea Boguzno. S'au făcut și aci mulți prizonieri, al căror număr încă nu e stabilit. La Zalesiki Rușii au îndreptat Duminecă un atac de noapte asupra trupelor noastre, pe un front de trei kilometri, dar fără succes. Focul energetic al trupelor noastre a pricinuit și aci pierderi mari Rușilor, cari au trebuit să se retragă.

Provocare

cătră bursierii «Fundațiunii lui Gozdsu».

Dupăce fundațiunea fericitului Emanuel Gozdsu în anul școlar trecut a oferit feliurite burse și ajutoare la 233 studenți, în suma totală de cor. 110,432.78, și dupăce în urma grelelor împrejurări, provocate de războiul actual, venitele fundațiunii au scăzut în mod simțitor, — pentru a vedea și a ne orienta, dacă și în ce măsură s'ar mai putea susține și escontenta pe viitor bursele acordate: prin aceasta se provoacă toți actualii bursieri să-și înainteze cât mai curând și cel mult până la 5 Iulie st. n. a. c. cererile de legitimare despre sporul obținut la studii în anul școlar 1914/15., alăturând spre acest scop testimoniu școlar și respective indexul dela facultatea unde au studiat, iar aceia, cari au făcut serviciu militar în urma mobilizării, sau fiind înrolați ulterior, — pelângă indexul despre semestrelle ascultate până acum să producă atestat de serviciu dela autoritatea militară competentă despre timpul petrecut la armată.

Bursierii vor avea a indica în petițiune suma primită în anul școlar trecut, precum și aceea, dacă mai reflectează la bursă ori nu, — notând totodată și locul unde doresc a studia în anul viitor școlar, iar ceice sunt de prezent militari vor avea să anunțe și aceasta împrejurare în cererea lor.

Spre orientare se observă, că ceice nu vor răspunde la provocarea prezentă, se vor lipsi de bursele avute.

Totodată se invită bursierii fundațiunii Gozdsu, cari au cunoștință pozitivă despre vre-un coleg bursier mort pe câmpul de luptă, ori ajuns în captivitate, să notifice aceasta spre orientare Reprezentanței.

Pentru mai mare publicitate ziarele noastre din patrie sunt rugate a reproduce această provocare în coloanele lor.

Sibiu, din ședința reprezentanței fundațiunii Gozdsu, ținută la 15/28 Maiu 1915.

Prezidiul Reprezentanței
fundațiunii Gozdsu.

NOUTĂȚI.

Distincție Maiestatea Sa Monarhul a numit pe generalul Mackensen, pentru conducerea victorioasă a armatelor în Galiția, proprietar al regimentului de husari nr. 10.

Domnul maior Fleșiariu cătră soldați. Am primit la redacție un număr din „Salzburger Volksblatt“, în care găsim tipărită vorbirea patriotică a domnului maior ces. și reg. Georg Fleșiariu, adresa'ă scilaților din batalionul de nou format al regimentului de infanterie numărul 59, instruit de domnul maior și trimis pe câmpul de războiu. Domnul maior a vorbit cu multă căldură despre unitatea monarhiei, care nu se mai manifestă astăzi decât numai în armata comună, și despre mostenitorul de tron, asasinat de Sarbi, Francisc Ferdinand, speranța tuturor popoarelor din monarhie, apoi în frumoase cuvinte a îndemnat soldații să se poarte cu vitejie pe câmpul de războiu, sacrificându-se cu dragă voce pentru tron și monarhie!..

Flamura Ungariei. În Berlin s'a dat ordin, ca la prilejuri când se arborează pe clădiri standardele germane și austriace, să se arboreze și flamura roșu-alb-verde a Ungariei.

Intrebuințarea prizonierilor de război. Ministrul de honvez, în înțelegere cu ministrul de război a luat măsuri ca pentru săvârșirea lucrărilor agricole să se pună la dispoziția prizonierilor de război, în grupe de două sute, și anume, în grupe de 30 sau mai mulți, dacă proprietarul se îngrijește de paza lor. Grupele de lucrători în număr de 30 până la 200 pot fi acordate din partea comandamentelor militare (comanda de corp). Dar grupele mai mari de 200 au să se ceară, ca și până acum, prin mijlocirea comiților supremi dela ministrul honvezimei, sau dela ministrul de război. Amănunte se dau din partea autorităților.

Greu bolnav. Din Petrograd se vestește, că marele duce și comandant suprem al armatelor Rusiei, Nicolae Nicolaeovici, zace greu bolnav. La Moscova, unde a fost transportat, bolnavul se va supune unei operațiuni.

Pentru „Crucea Roșie“ și pentru familiile serace ale celor duși pe câmpul de războiu s'a mai înecat în Sibiu, din 10 Martie până în 12 Iunie n. c. suma de 5985 cor. 46 fileri. Suma tuturor ofertelor benevole face 62,239 cor. 73 fileri. S'au întrebuințat coroane 51,748-51. rămâne un rest de coroane 10,491-22, plasat pe la diferitele institute de bani din Sibiu.

Deschidere de expoziție. În 8 Iunie s'a deschis, cu mari festivități, expoziția universală americană dela San-Francisco. Din Statele unite au venit cu trenuri speciale peste zece mii de persoane, asistând la inaugurare.

Recoltele anului. Știrile privitoare la recoltele anului, atât la noi, cât și în România, sunt destul de bune. Ploile din Mai, aproape generale, au avut o binefăcătoare înrăurire asupra sămănăturilor. Grâul, cucuruzul, orzul, ovăsul, se desvoltă în bune condiții.

Ministrul croat nu se întoarce în patrie. Știrile ziarelor despre apropiata sosire în patrie a ministrului croat, a contelui Teodor Peiacevich, nu se adevăresc. Este adevărat, că ministrul internat în Franța se bucură acum de o tratare mai bună, dar nu i se permite să se întoarcă acasă. Probabil că va rămânea în Franța până la sfârșitul războiului.

Primul transport. Vineri seara a sosit la Innsbruck primul transport de italieni. Erau bersalieri, infanteriști ai armatei italiene, cari păreau foarte mulțumiți cu soartea, căci nu-si ascundeau de loc bucuria de a fi căzuți în captivitate austriacă.

† **Ilie Hociotă,** învățător pensionat, tatăl domnului Ilie Hociotă, preot militar, s'a mutat la cele vecinice, Luni 1/14 Iunie în etate de 76 ani, în al 54-lea an de căsnicie și împlinind 40 de ani în serviciul școlii și al bisericii. Inmormântarea va fi astăzi Miercuri, 3/16 Iunie, la trei ore d. a. în cimitierul bisericii mari din Săliște. Să-i fie somnul lin și pomenirea vecinică!

Ziare rusofile oprite. Din Sofia se scrie, că comandantul pieței a interzis pe timp nedeterminat apariția organului bulgar rusofil *Țaria* și a ziarelor de acelaș calibru *Mir* și *Preporeț* pe timp de zece zile.

Număr îndoit. O foaie engleză scrie, că numărul submarinelor germane actuale, în comparație cu cel dela izbucnirea războiului, s'a îndoit. Creșterea aceasta se constată din numărul vaselor engleze torpilate.

Un pretios Stradivarius. Directorul muzical Ipolit Böhm din Graz a primit zilele acestea o vioară veche, păstrată într-o mănăstire românească. Directorul a arătat instrumentul muzical uzucelului virtuos din Graz, cu numele Burmester, care în urma unei cercetări minuțioase a constatat, că vioara este un veritabil Antoniu Stradivarius din anul 1692. Virtuozul violonist este de părere, că instrumentul acesta, unul din cele mai frumoase și mai bune din toată lumea, valorează cel puțin 37 mii coroane.

Trădătorii de patrie în Austria. S'a publicat ordinațiunea imperială, prin care se hotărăște, că militarii din Austria dacă trec în tabără dușmană, sau prin lucrarea lor vin în ajutor inamicului monarhiei, se consideră ca trădători de țară. Averile acestor militari au să fie confiscate.

Festivitate în Constantinopol. Vineri în 11 Iunie 1915 s'a serbat în capitala Turciei, cu deosebită pompă și însuflețire, aniversarea ocupării Constantinopolului prin armele lui Mahomet II. Se știe, că Bizanțul, capitala imperiului roman oriental, a ajuns în mâni turcești la anul 1453.

Desmintire. Din Iași se comunică: Informațiunea publicată în mai multe ziare cu privire la înființarea unei *Ligi basarabene*, sub conducerea dlui C. Stere, este cu totul inexactă.

Despre orașul Stryi. Nouă luni de zile a durat domnia rusească în orașul galițian Stryi. Urmele acestei stăpâniri se văd mai ales acum, după alungarea dușmanului. Clădirile n'au suferit mult; într'un suburbiu totuși s'au prăbușit și au ars numeroase case în urma încăierărilor vehemente ale ultimelor lupte. Parcul orașului e total nimic, pardoseala este desfăcută și stâlpii felinarelor răsturnați. Se vede lămurit, că Maiestatea Sa războiul a cutreierat locurile. Viața orașului, cât au domnit rușii, era sufocată. Parte considerabilă a familiilor plecase. Oamenii rămași acasă nu cutezau să se ivescă în stradă, pentru a nu fi expuși sicanelor rusești. Marfa negustorilor refugiați a fost vândută de ruși. Casele cetățenilor refugiați s'au jăfuit fără excepție: mobile scumpe și covoare s'au furat. Ce nu s'a putut fura, s'a sfărmat în bucăți. Dela cetățenii rămași în oraș s'au luat toate lucrurile de argint și aur, bani și valori. Nici rușii n'au fost cruțați. Funcționarii austriaci, lipsiți de leafă, trăiau în mizerie. Alimentele de altcum nu erau scumpe și se găseau în cantitate îndestulătoare. Deținerii s'au făcut numeroase, toate în scop de a stoarce bani. Mulți orașeni evrei, ruțeni, poloni și germani au fost duși cu forța în Rusia. Astăzi refugiații încep a veni în oraș. S'au întors și autoritățile austriace, și viața normală și-a reluat cursul.

La generalul Mackensen. Corespondențului unui ziar din Newyork scrie despre generalul german Mackensen următoarele: Am avut o interesantă convorbire, în cartierul său, cu comandantul Mackensen. „Americani, zicea generalul, pot să mai trimită în Europa muniții, tunuri, mașine de sburat, și cai, și sarme groase, și mai știu eu ce, —

dar un lucru să-l știe: învingători vom fi noi. Va dura timp mai lung războiul, decât ar fi durat alt fel; noi însă nu ne încovoiăm nici sub arme engleze, nici rusești, nici franceze și nici americane. Dacă voi doriți să scurtați, cum ziceți, marea conflict european, sistați pur și simplu furnizările voastre pentru război, și o să vă mirați înșivă, cât de repede sfârșim cu domni, cari se războiesc cu noi. Eu am întreținut ani de a rândul raporturi prietenești cu America. Admir țara aceea, în deosebi pentru sentimentul său de dreptate... Dacă într'o sală de arme germană stau față în față doi adversari cu floretele în mână, un al treilea n'are îndreptățirea să pareze lovitura, cât timp lupta este cinstită. Luptă ce purtăm cu dușmanii noștri nu este oare analogă? Poate că asămănarea schiopătează. Iusă când noi smulgem arma din mâna inamicului, veniți voi și-i implantați alta, nouă, și mai bună decât a lui. Și faptul acesta îl numiți neutralitate! Toate vorbele generalului erau rostite în ton liniștit, deși cuprindeau multă amărăciune. Numai când își exprima vointa de-a birui și a stăruii până în sfârșit, ridica puțin glasul.

Bioscopul Apollo de pe Piața Hermann va reprezenta Mercuri și Joi în 16 și 17 Iunie n. 1915 următorul program: Hartă de războiu vie, actualitate. Idea lui Iulius, comedie. Jertfa de femeie, dramă socială în 2 acte. Coralia și soții, comedie în 5 acte, jucată de cei mai distinși actori germani.

Predici în catedrală.

În 2 Dumineci consecutive am avut plăcerea de-a face cunoștință cu unul din cei mai distinși predicatori germani, I. Kessler din Drezda. Kessler pune evenimentele războinice în serviciul predicii, și astfel de cuvântărilor sale religioase o pronunțată notă de actualitate. E un excelent mijloc de-a trezi interesul ascultătorilor. El ar trebui ținut în vedere nu numai în împrejurări ca cele de azi, ci ar fi necesar să servească pe principiul conducător permanent în preocupările omiletice ale preoților noștri.

Noi auzim plângeri dese, că poporul nu se simte atras de predici. Această scuză a preoților noștri poate să fie adevărată. Vina însă de sigur nu poate fi aruncată pe deatregul în sarcina ascultătorilor. Noi credem că indiferența poporului trebuie căutată mai întâi în interpretarea greșită și în forma nepotrivită ce-o dau preoții predicii. Dacă ei ar fi mai puțin teoretici, dacă ar pune mai multă viață rămânând la realitate care le oferă mijloc de subiecte și cu deosebire dacă ar căuta să trateze pe un fond religios moral subiecte din viața zilnică, chestiuni și evenimente aproape de înțelegerea lor, care i-a mișcat și i-a zguduit, fără îndoială că interesul lor pentru predici ar crește succesiv și amvonul ar deveni o școală iubită și dorită. Trezirea interesului este un principiu psihologic fundamental pentru încătușarea atențiunii, și el este tot atât de important pentru preoți, ca și pentru orice educator în împărțirea cunoștințelor. Dar el nu se poate obține prin predici improvizate, ori făcute la întâmplare. Trebuie muncă serioasă și studiu temeinic de ani de zile.

Iată ce să cere dela preoții noștri spre a fi considerați de adevărați păstori. Ei trebuie să se obișnuiescă a munci mai mult și mai cu teme, stăruind a face predici originale, căci reproducând pe alții să superficializează în paguba unei proprii activități spirituale. Predicile străine pot să le servească cel mult de model după care să crească și ei. Cine nu se adăncește însuși în studiul sf. scripturi, ci se mărginește a primi lucrurile deșgata, nu va fi în stare niciodată să producă ceva de valoare. Și câtă mulțumire sufletească aduce o lucrare cât de netemnată însă izvorâtă dintr'un efort de activitate proprie! *Independența* este una din calitățile cele mai de frunte reclamate de știința educației omenești.

Laboriosul profesor Dr. Nicolae Bălan a avut o inspirație originală, când a redat publicului din catedrală două din frumoasele predici ale lui I. Kessler. Dsa cu unele excepții a reproduș destul de fidel expunerile pline de avânt religioase ale numitului predicator, ceea ce dovedeste, că și-a câștigat o abilită rutină de memorizare. Și aceasta încă este o calitate, deși nu cea mai esențială pentru un predicator, dela care sântem în drept să așteptăm cuvântări originale. Catedrala noastră merită să i se facă cât mai adeseori cinstea unor predici originale înaltătoare. Și sântem siguri că predicatorii noștri ne vor da aceste prilejuri de mângăiere creștinească, nu numai pentru a le aprecia hărnicia și talenul, dar și pentru motivul de a și justifica titlul de *teologi*, ce se tâlcuște cuvântători de Dumnezeu.

Invitare.

Baia sărată în Szászsebes (Sebeșul săsesc) societate pe acții își va ținea **Duminecă în 27 Iunie 1915** la 2 ore p. m. în sala de ședințe a casei orașenești

a treia adunare generală ordinară,

la care se invită P. T. domnii acționari.

Obiectele de pertractat sunt:

1. Raportul anual al direcției și prezentarea bilanțului cu 31 Decembrie 1914.
2. Raportul consiliului de inspecțiune.
3. Darea absolutivului direcțiunei.
4. Propunere pentru remunerarea casierului substituit.
5. Alegerea din nou a direcțiunei (7 membri ordinari și 2 suplenți).

Notă: Dreptul de votare în adunarea generală să efiptuește în persoană sau prin un acționar, ca plenipotențiat. Pentru legitimație servește arătarea acțiilor. Plenipotențiatii sunt rugați a preda plenipotențele lor prezidiului înainte de începerea adunării.

Szászsebes, la 10 Iunie 1915.

(85) 1-2 **Direcțiunea.**

Nr. 591/1915. (84) 3-3

Concurs.

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a **Sâmbăta-de-jos**, tractul Făgăraș se publică concurs cu termen de **30 zile** dela prima publicare în „Telegraful Român“.

Emolumentele sunt cele arătate în coala B. și congrua dela stat.

Cererile să se trimită în termenul arătat subsemnatului oficiu protopresbiteral, iar concurenții să se prezinte cu prealabila încredințare a oficiului protopresbiteral în vre-o Duminecă sau sârbătoare spre a cânta sau cuvânta.

Făgăraș, la 25 Martie 1915.

Oficiul protopresbiteral gr.-or. român al tractului Făgăraș în conțelegere cu comitetul parohial.

Nicolae Borzea
protopop.

In editura comisiei administrative a tipografiei arhidiecezane, în traducere românească, făcută de dl Teodor V. Păcățian, redactorul „Telegrafului Român“ a apărut:

Evangelia ca bază a vieții,

celebra lucrare a lui G. S. Petrow, în care carte sunt tratate cu multă putere de convingere temele următoare: *Principiile fundamentale ale civilizațiunii. Educarea voumei în spirit creștinesc. Degenerarea morală. Sublimitatea evangheliei. Împărăția lui Dumnezeu.* Se află în depozit spre vânzare la **Librăria arhidiecezană din Sibiu.** Prețul unui exemplar e 1 cor. 50 fileri plus 5 fileri porto postal.
Revânzătorilor li se dă 20% rabat.

In editura Comisiei administrative a tipografiei arhidiecezane a apărut:

Mărturisirea ortodoxă

bisericii catolice și apostolice de răsărit

revăzută la însărcinarea comisiei, după traducerea arhimandritului Filaret Scriban, de **Dr. Pavel Roșca**, prof. sem., cu binecuvântarea Excelenței Sale a Înaltpreasfințitului Domn Arhiepiscop al Transilvaniei și Metropolitan al Românilor gr. or. din Ungaria și Transilvania **Ioan Mețianu.**

Revizuirea e făcută pe baza textului cel mai autentic al scrierilor simbolice publicate de prof. dela facultatea teologică din Atena I. E. Mesolora, sub titlul: „*Τὰ συμβολικὰ βιβλία*“. Atena. 1883.

In aceasta ediție, bine îngrijită și din punct de vedere al limbei, pe lângă „Prefața“ revăzătorului în care se indică istoricul edării acestei cărți simbolice și isvoarele considerate, se publică și o parte din „Precuvântarea“ arhimandritului Filaret Scriban, dimpreună cu biografia metropolitului Petru Movila, precum și aprobările patriarhale referitoare la aceasta carte simbolică.

Se află în depozit spre vânzare la **Librăria arhidiecezană** și se vinde broșată, cu prețul de **2 cor. 50 fil.**

Revânzătorilor li se dă rabat 20%

În „Biblioteca meseriașilor români“

- au apărut:
- Nr. 1. A. Kotzebue: *Nepotul răsfatat*, farsă în 5 acte (după o traducere a lui Ioan St. Șuluțiu prelucrată de T. V. Păcățian) —60
 - Nr. 2. I. Nestroy: *Pribeगी*, comedie din viața meseriașilor în două acte, localizată de Dr. Seb. Stanca. —50
 - Nr. 3. Carol F. Pfau: *Tânărul editor*, îndreptar pentru începători și pentru ceice voesc a se ocupa cu editura, trad. de Radu P. Barcianu. —60
 - Nr. 4. Ioan Lupean: *Bucovână n'a învățat și umblă la însurat*, sau *Vlăduțul mamei* —40
 - Nr. 5. Iuliu Crișan: *Carierele vieții. Partea I. Carierele economice, industriale și comerciale* —60
- Se pot procura dela **Librăria arhidiecezană, Sibiu.**

A apărut și se află de vânzare la **Librăria arhidiecezană în Sibiu:**

Frumoasa din Nor
și alte povești

de **E. Hodoș.**
Prețul 2.50 cor. + porto 20 bani.

La **Librăria arhidiecezană** se află de vânzare:

Orfanii Neamului

Roman naționalist
de **N. Radulescu-Niger.**
Prețul: 4 cor. + 20 fil. porto.

La **Librăria arhidiecezană, Sibiu**, se află de vânzare editura proprie:

EVANGELIA

legătură foarte fină în catifea, culoare bordo, cu patru evangeliști în față și la mijloc restignirea, tot aceeași și în dos, foile aurite, cu copcii, în o frumoasă cutie de păstrat **150 cor.**
Aceiași legătură cu patru evangeliști, restignirea la mijloc, iar în dos cu patru nasturi și la mijloc restignirea, foile aurite, cu copcii, în o frumoasă cutie de păstrat **135 cor.**
Aceiași legătură, în față cu patru evangeliști și la mijloc restignirea, iar în dos cu patru nasturi și la mijloc cu o cruce, foile aurite, cu copcii, în o frumoasă cutie de păstrat **100 cor.**
Evangelia legată în piele Chagrin pe ambele părți imprimăți evangeliștii și la mijloc restignirea, foile aurite, cu copcii, cu cutie de păstrat **38 cor.**
Evangelia legată în piele roșie, cu cadru aurit și la mijloc cu o cruce imprimată, foile colorate galben, cu copcii **27 cor.**

ICOANE SFINTE

pictură de mână în oleu, pe pânză, în orișicare mărime, pe lângă prețurile cele mai moderate ofere:

Librăria Tipografiei arhidiecezane
Sibiu, strada Măcelarilor Nr. 45

- I.**
- Adormirea Maicei Domnului
 - Bunavestire
 - Nașterea Domnului Iisus Christos
 - Fuga la Egipt
 - Iisus în biserică de 12 ani
 - La nunta din Cana
 - Iisus pe mare
 - Învierea lui Lazar
 - Schimbarea la față
 - Răstignirea lui Iisus Christos
 - Punerea în mormânt
 - Învierea Domnului
 - Înălțarea — Floriile
 - Tăierea împrejur
 - Nașterea Maicei Domnului
 - Pogorârea Duhului sfânt
 - Nașterea sfântului Ioan Botezătoru
 - Grigorie, Vasilie și Ioan
 - Adormirea sfinței Ane
 - Aflarea capului sf. Ioan Botezăt.

- II.**
- Iisus pe Cruce
 - Înălțarea sfinței cruci
 - Ilie prorocul în carul de foc
 - Tăierea capului sfântului Ioan
 - P. Grigorie teologul
 - Sf. Vasilie

- III.**
- Botezul Domnului
 - Constantin și Elena
 - Sfântul Dumtru călare
 - Sfântul George
 - Maica Domnului
 - Petru și Pavel
 - Arhanghelii Mihail și Gavriil
 - P. Ioan Gură de aur
 - P.P. Ioachim și Ana

- IV.**
- Arhanghelul Mihail
 - Gavriil
 - Apostol ori-care
 - Domnul Christos
 - Iisus în muntele Maslinilor
 - Sfântul Dumitru
 - Sfântul George
 - Ilie Prorocul
 - Ioan în pustie
 - Sfântul Nicolae
 - Simeon
 - Andreiu
 - Evangelistul Ioan
 - Luca
 - Marcu
 - Mateiu
 - Prorocul Zaharia
 - Apostolul Iacob
 - Filip

	Grupa I.					Grupa II.					Grupa III.					și Icoane din Grupa IV.					
	Mărimea în cm.					Mărimea în cm.					Mărimea în cm.					Mărimea în cm.					
	39/50	47/63	55/68	63/79	74/100	39/50	47/63	55/68	63/79	74/100	39/50	47/63	55/68	63/79	74/100	39/50	47/63	55/68	63/79	74/100	
foarte fine Cor.	39-20	44-80	58-80	81-20	106-40	35—	40-60	51-80	70—	89-60	30-80	37-80	46-20	61-60	78-40	28—	34-60	42—	56—	70—	cor. foarte fine
fine	26-60	29-40	46-20	56—	72-50	23-10	27-30	40-60	49—	65-80	20-30	23-80	35—	43-40	60-20	18-20	21—	30-80	39-20	56—	fine.
simple	14—	16-10	18-20	26-50	36-40	12-60	14—	16-10	23-80	32-20	11-20	11-90	14—	21-70	29-40	9-80	10-50	11-90	60	26-60	simple.

Prețurile indicate în șema de sus sunt a se înțelege numai la icoane pictate pe pânză și fără cadre (rame). La dorință se pictează însă și pe lemn, tînichea și aluminiu.

Deasemenea și cu angajamentul pentru **prapori** din orișicare fel de materii și de orișicare culoare pe lângă condițiile cele mai favorabile